

บทที่ 4

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

4.1 ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น จำนวน 16 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง คือกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม และกลุ่มควบคุมคือกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม ซึ่งผลการวิจัยการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมตลอดจนค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าวระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ได้แสดงไว้ในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมก่อนและหลังการทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง และค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยดังกล่าว

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนคน	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ค่า t
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
กลุ่มควบคุม	8	115.75	4.97	116.00	13.928	0.05
กลุ่มทดลอง	8	117.12	5.08	146.25	5.365	9.01*
ค่า t		0.55		5.73 [*]		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.1 สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 115.75 และ 117.12 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบค่า t (t -test) พบว่า ก่อนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคม หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 116.00 และ 146.25 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยดังกล่าวโดยการทดสอบค่า t (t -test) พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม

3. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 115.75 และ 116.00 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าว โดยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า กลุ่มควบคุมมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 117.12 และ 146.25 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าว โดยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงกว่าก่อนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมมากขึ้นกว่าเดิม

นอกเหนือจากการนำเสนอค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมก่อนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแล้ว ผู้วิจัยยังได้นำเสนอค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้า (Gain Score) ในรูปของค่าสถิติพื้นฐาน ($\bar{X}$, SD) รวมทั้งค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าวระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองและค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยดังกล่าว

ชนิดของ กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนคน n	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน SD	ค่า t
กลุ่มควบคุม	8	0.25	13.35	5.05*
กลุ่มทดลอง	8	29.12	9.14	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีค่าเท่ากับ 0.25 และ 29.12 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าว โดยการทดสอบค่า t (t -test) พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าสูงกว่ากลุ่มควบคุม

4.2 การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ได้ดังต่อไปนี้
สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางสังคม พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นก่อนการทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 4.1) โดยที่ก่อนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมนั้น คะแนนค่าเฉลี่ยความสามารถในการปรับตัวทางสังคมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วน

หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมจะช่วยส่งเสริมการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Samualewicz (1975) และวัชร ทรัพย์มี (2530) ที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถพัฒนาการปรับตัวทางสังคมหรือมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนได้ ซึ่งอย่างน้อยที่สุดก็เป็นการปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ของกลุ่มในขณะนั้นและการเข้ากลุ่มนั้นจะทำให้นักเรียนรู้จักปัญหาของตนเองและรู้วิธีแก้ปัญหาจากกลุ่มรวมถึงสามารถระบายความรู้สึกและปัญหาต่าง ๆ ของตนเองให้เพื่อนสมาชิกฟัง ในขณะเดียวกันก็ได้รับรู้เรื่องราวและฟังความคิดเห็นของคนอื่นด้วย อีกอย่างหนึ่งการเข้ากลุ่มได้รู้จักเพื่อนใหม่ ได้ฝึกตนเองในสังคมที่บกพร่องและรู้สึกสบายใจที่ได้เข้ากลุ่ม (เพ็ญศรี โล่อ่อง, 2531)

การที่นักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้น ก็ด้วยเหตุผลดังนี้

1. ก่อนจะคัดเลือกนักเรียนมาเข้ากลุ่มเพื่อให้คำปรึกษา ผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมในเรื่องของจุดประสงค์ ประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้ากลุ่ม มีการสอบถามความสมัครใจว่ามีความเต็มใจจะพัฒนาตนเองและต้องการเข้ากลุ่มหรือไม่ ซึ่งขั้นตอนนี้เป็นสร้าง ความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยและนักเรียน
2. ชุดการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม มีข้อดี คือ ขั้นตอนการสร้าง ความพร้อมก่อนเข้าสู่การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้ใช้กิจกรรมกลุ่ม เช่น การเล่นเกมมาสอดแทรก เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างสมาชิก และกิจกรรมกลุ่มเหล่านี้ได้คัดเลือกให้เหมาะสมกับวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในเรื่องของกระบวนการ โดยคัดเลือกเกมที่แสดงถึงความรู้สึกที่จริงใจต่อการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การฝึกการกล้าแสดงออก การฝึกความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ซึ่งกิจกรรมสร้างความพร้อมเหล่านี้จะเป็นบันไดไปสู่การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม
3. ในขณะที่ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมนั้น ผู้วิจัยได้สร้างบรรยากาศแห่งความจริงใจ สัมพันธภาพที่เท่าเทียมกันในการแสดงความคิดเห็นในกลุ่ม นักเรียนในกลุ่มทดลองจึงมีความกระตือรือร้นที่จะเข้ากลุ่มเป็นอย่างดี ดังที่กล่าวว่า กลุ่มจะประสบความสำเร็จในการให้คำปรึกษาหรือไม่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญนั้นก็คือสมาชิกกลุ่มนั่นเอง (ชูชัย สมิทธิไกร, 2527)

สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การศึกษาค้างนี้เมื่อทำการทดสอบค่าที (t-test) ระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า ก่อนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 4.1) เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมหรือคะแนนความก้าวหน้า (Gain Score) ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 4.2) นั่นคือนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ของการวิจัยครั้งนี้ ส่วนคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนในกลุ่มควบคุม พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากสมมติฐานข้อที่ 2 ของการวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของสุจิตราวัฒน์ มัทธวรัตน์ (2533), อาริรักษ์ โพธิวัฒน์ (2533), สมจิต สุวรรณศรี (2533) และฉัตรชัย วิเทศน์ (2535) ซึ่งศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมมีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม

การศึกษาค้างนี้จึงสรุปได้ว่า การที่นักเรียนในกลุ่มทดลองได้มีโอกาสมาเรียนรู้ในการพัฒนาตนเองในกลุ่มโดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น ส่งผลให้พบแนวทางในการที่จะปรับปรุงตนเองได้ มีการเรียนรู้และยอมรับกฎเกณฑ์ในสังคมที่ตนดำรงอยู่ มีการแสดงออกที่เหมาะสมเป็นไปตามความคาดหวังของกลุ่ม การสามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลวัยต่าง ๆ ได้ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี การเรียนรู้ที่จะเข้าใจตนเองและผู้อื่น การรู้จักแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง การค้นพบความสามารถที่ตนเองมีอยู่ การเป็นคนเปิดเผยไม่เก็บกดและรู้จักสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น รวมทั้งการได้รับกำลังใจและการยอมรับจากกลุ่มส่งผลให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองที่จะดำเนินชีวิตในสังคมและปรับตนเองให้เข้ากับสภาพของสังคมนั้น ๆ ได้